

Spiegel van verlangen

Verlangen – dat vind ik een mooi woord. Om te voelen, om te proeven, om over te filosoferen. Er zijn niet altijd woorden voor. Soms blijft verlangen verborgen. Soms wordt het zichtbaar, bijvoorbeeld in kunst. Verlangen naar licht. Om helder te zien – om lichtheid te ervaren, ook van het leven.

In de Tuin van de Tijd in Bunne staan kunstwerken van Femke van Dam, die graag met spiegels werkt. Omdat deze het licht vangen én ruimte scheppen om meer te kunnen zien. Kijk maar eens bewust in de spiegel. Je ziet veel meer dan jezelf. Als je een spiegel op de grond zet, in de open ruimte, dan zie je veel meer van wat er boven en onder je is. Met één blik. In één oogopslag. De wereld door of in een spiegel zien. Jezelf daarin gesitueerd zien. Verbonden met alles wat onder, boven en om je heen is. Het mooie vind ik van zó naar jezelf kijken, dat het zo zichtbaar wordt dat je met beide voeten op de aarde staat – in het hier en nu. Maar dat je niet kunt leven los van wat er voor je was; jouw eigen familiegeschiedenis, maar ook die van de mensheid. In al die lagen van de aarde onder onze voeten. Waarop ook wij, zoals we nu leven een laag aanleggen. Bij deze gedachte ontstond er wel wat somberheid – want wat voor een laag is dat? Een vernietigende laag? Door de warmte van ons tempo van leven en alles wat we daarbij nodig (denken) te hebben?

Kijkend in de spiegel, met mijn beide benen op de grond, zie ik ook wat boven mij is. Misschien eerst nog wat takken en bladeren, maar daarboven en tussendoor de oneindigheid. Én het licht – dat altijd van boven komt – nooit van beneden. Licht dat wij kunnen weerkaatsen, als spiegels. Met ons verlangen, onze dromen, liefde en angsten. We willen ze aan het licht brengen, dat hebben we nodig. Wat mooi dat het licht ons helpt en wij het licht. Als spiegels voor onszelf, elkaar én de aarde. Ik hoop zó dat dat ertoe bijdraagt dat we blijven zorgen voor dat wat ons lief is.

Bij een bezoek aan de Tuin van de Tijd troffen mij de foto's van een ander kunstwerk van Femke van Dam: *'Godvormig gat'*: nu God verdwenen is, is er een gat, dat we op andere manieren moeten vullen. Ik denk en zeg: als we nu eens dat woord God loslaten en voor onszelf verwoorden wat houvast en betekenis in ons leven geeft, dan hoeft er geen gat te zijn. Anders kijken – boven de patronen uit. Daarin kunnen wij allemaal kunstenaar zijn.

Hartelijke groet,

Helene Westerik